

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **H. H.**, zast. Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem, se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje**, se sídlem Pražská 759, Pardubice, proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 4. 2018, č. j. KRPE-33018-20/ČJ-2018-170022-SV, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 18. 6. 2018, č. j. 52 A 78/2018 - 50,

t a k t o :

- I. V řízení **se pokračuje**.
- II. Kasační stížnost **se zamítá**.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi, se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů za řízení o kasační stížnosti v částce 3.400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodla podle § 124 odst. 1 písm. b) a e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění. Dobu zajištění stanovila podle § 124 odst.

3 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na § 125 téhož zákona na dobu 50 dnů od okamžiku omezení svobody, ke kterému došlo dne 19. 4. 2018 v 10:10 hodin.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále jen „krajský soud“), který ji shora uvedeným rozsudkem zamítl.

[3] Uvedl, že ve věci je sporné, zda žalovaná správně a komplexně vyhodnotila možnost použití zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, než přistoupila k nejintenzivnějšímu zákroku, a to omezení svobody žalobce formou zajištění v zařízení pro zajištění cizinců. Dospěl přitom k závěru, že žalovaná se zabývala zvlášť každou jednotlivou možností zvláštního opatření podle citovaného zákona, přičemž u každého opatření přihlížela ke všem dostupným skutečnostem; shledal tudíž, že napadené rozhodnutí namítanou vadou nepřezkoumatelnosti netrpí. Krajský soud také vyslovil, že žalovaná neodmítla použití zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců paušálně pouze na základě existence falešného cestovního pasu, ale naopak zvážila všechny zjištěné skutečnosti, a to zejména finanční situaci stěžovatele, pobytovou historii, vazby k České republice a jeho zdravotní stav. Ztotožnil se proto se závěrem žalované, že zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území ve smyslu § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců v případě žalobce nebylo možno využít.

III.

[4] Proti rozsudku krajského soudu nyní žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí kasační stížností z důvodu obsaženého v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatel má konkrétně za to, že žalovaná nedostatečně a nesprávně posoudila možnost uložení zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, neboť důkladně nezvážila jeho situaci a svůj závěr založila pouze na skutečnosti, že si stěžovatel vědomě opatřil padělaný rumunský cestovní pas a prokazoval se jím; takové zdůvodnění přitom nemůže bez zohlednění individuálních okolností případu stěžovatele samo o sobě obstát. Institut zvláštních opatření podle stěžovatele do českého právního řádu implementuje čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“), a proto je třeba interpretovat jej v souladu s touto směrnicí, což odpovídá i závěrům, které Nejvyšší správní soud vyslovil například v rozsudcích ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51, či ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 - 57.

[6] Stěžovatel zdůrazňuje, že nelze připustit paušalizované rozhodování ve věcech jednotlivých skupin zajišťovaných cizinců, čemuž se podle jeho názoru blíží praxe žalované, která v případech cizinců, kteří využili padělaný pas, bez bližšího zkoumání individuálních okolností případu vždy přistupuje k zajištění takových cizinců. K tomu odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38. Podle stěžovatele měla žalovaná přihlídnout i k tomu, že stěžovatel již byl z České republiky vyhoštěn, na což reagoval tak, že rozhodnutí o vyhoštění

pokračování

respektoval a z České republiky řádně vycestoval. Stěžovatel také žalované vytýká, že ohledně padělaného cestovního pasu k němu přistupovala jako k recidivistovi, ačkoliv on spoléhal na to, že si opatřil občanství Evropské unie, čímž si chtěl vyřešit svůj dřívější pobytový problém, a nerespektování platných právních norem bylo z jeho strany pouze nedbalostního charakteru.

[7] Z důvodu, že krajský soud ve shodě s žalovanou uzavřel, že zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území ve smyslu § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců v případě žalobce nebylo možno využít, nesouhlasí stěžovatel ani se závěry napadeného rozsudku.

[8] Stěžovatel rovněž odmítá závěr krajského soudu, že byl k zajištění odsouzen fakticky již pro svoji nemajetnost, a to protože jako zdravý muž v produktivním věku jistě nemusí být odkázán na „ubytování“ v zařízení pro zajištění cizinců, a není sporu o tom, že by dokázal omezený čas setrvat na území České republiky s pomocí kontaktů, které zde v minulosti navázal, a na Ukrajinu jednoduše odcestovat např. s pomocí neziskové organizace IOM nebo ve vlastní režii.

IV.

[9] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na své vyjádření k žalobě ze dne 11. 6. 2018 a také uvedla, že se plně ztotožňuje se závěry uvedenými v napadeném rozsudku.

[10] Žalovaná upozornila, že stěžovateli rozhodnutím ze dne 6. 6. 2018, č. j. KRPE-33018-59/ČJ-2018-170022-SV, uložila správní vyhoštění a stanovila dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 5 let. Rovněž kasační soud informovala o tom, že stěžovatel byl dne 27. 4. 2018 propuštěn ze zajištění, neboť jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany podle § 46a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), byl rozhodnutím Ministerstva vnitra, Odborem azylové a migrační politiky, ze dne 27. 4. 2018, č. j. OAM-76/LE-VL14-VL11-PS-2018, zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Dne 12. 8. 2018 byl však stěžovatel i z tohoto zajištění propuštěn.

V.

[11] Nejvyšší správní soud v průběhu kasačního řízení zjistil, že zajištění stěžovatele založené napadeným rozhodnutím bylo ukončeno dne 27. 4. 2018, kdy byl stěžovatel jako žadatel o mezinárodní ochranu zajištěn rozhodnutím Ministerstva vnitra, Odborem azylové a migrační politiky, ze dne 27. 4. 2018, č. j. OAM-76/LE-VL14-VL11-PS-2018 podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

[12] Usnesením ze dne 4. 10. 2018, č. j. 4 Azs 223/2018 - 30, Nejvyšší správní soud řízení vedené pod nadepsanou spisovou značkou přerušil, jelikož usnesením ze dne 23. 11. 2017, č. j. 10 Azs 252/2017 - 43, byla kasačním soudem předložena Soudnímu dvoru Evropské unie předběžná otázka, zda „[b]rání výklad čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU (Úř. věst. L 180, 29. 6. 2013, s. 96) ve spojení s čl. 6 a 47 Listiny základních práv Evropské unie takové vnitrostátní právní úpravě, která znemožňuje Nejvyššímu správnímu

soudu přezkoumat soudní rozhodnutí ve věcech zajištění cizince poté, co je cizinec ze zajištění propuštěn?“, přičemž tato předběžná otázka byla rozhodující pro další postup ve věci.

[13] Ústavní soud nálezem ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17, § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců zrušil pro jeho rozpor s ústavním pořádkem. Překážka řízení proto odpadla i přes to, že dosud nebylo rozhodnuto o předběžné otázce, pro kterou bylo řízení přerušeno. Nejvyšší správní soud proto podle § 48 odst. 6 s. ř. s. rozhodl, že se v řízení pokračuje.

VI.

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Podle § 124 odst. 1 písm. b) a e) zákona o pobytu cizinců je „[p]olicie (...) oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jež bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud (...) b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání, (...), e) je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.“

[17] Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“): „a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.“

[18] Podle článku 15 odst. 1 návratové směrnice „[n]emohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navrácení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění, zejména v případě, že a) hrozí nebezpečí skrývání se nebo b) dotčený státní příslušník třetí země se vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje. Jakékoli zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění.“

[19] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 6. 2017, č. j. 1 Azs 130/2017 - 17, uvedl, že „[...] zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění nesmí být automatismem. Právě naopak,

pokračování

právo EU i český zákon o pobytu cizinců jednoznačně směřují k subsidiaritě zajištění, které by mělo být použito pouze tehdy, nepostačuje-li uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Krom práva EU tu hraje roli i obecný ústavní požadavek proporcionality zásahů veřejné moci do osobní svobody. Zajištění jako nejzávažnější zásah do svobody cizince je nutno aplikovat pouze tam, kde je ho skutečně třeba (rozsudek ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51, rozsudek ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011 - 50, rozsudek Soudního dvora ze dne 28. 4. 2011, Hassen El Dridi, věc C-61/11). Správní orgán je povinen vždy posuzovat specifické okolnosti každého případu, zohlednit individuální situaci cizince a tyto skutečnosti náležitě promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí. Vzhledem k závažnosti zajištění jakožto opatření omezující osobní svobodu cizince nemohou nosné důvody rozhodnutí o zajištění spočívat na obecných, paušálních frázích. Správní orgán musí přezkoumatelným způsobem vyjádřit své úvahy ve vztahu ke konkrétnímu cizinci.“

[20] Stěžovatel v právě posuzované věci namítá především to, že žalovaná i krajský soud nedostatečně, respektive nesprávně, posoudily podmínky pro uložení zvláštních opatření za účelem vycestování a že přitom bez bližšího zkoumání individuálních okolností stěžovatelova případu vycházely z jediné skutečnosti, a to, že si stěžovatel opatřil padělaný rumunský pas a prokázal se jím hlídce Policie České republiky při pobytové kontrole.

[21] Žalovaná se možností využití mírnějších opatření ve formě zvláštních opatření za účelem vycestování zabývala na str. 4-5 napadeného rozhodnutí; vycházela přitom zejména z vyjádření stěžovatele do protokolu, z výpisů z informačních systémů a dalších materiálů obsažených ve správním spise.

[22] Konkrétně uvedla, že stěžovatel nedisponuje žádným vízem vydaným Českou republikou, resp. nebyl do 11. 1. 2019 do České republiky vůbec oprávněn vstoupit (na podkladě rozhodnutí Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, Odbor cizinecké policie, ze dne 24. 11. 2015, č. j. KRPH-108905-7/ČJ-2015-050026-SV, kterým mu bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 3 let – od 11. 1. 2016 do 11. 1. 2019), v současné době má u sebe finanční hotovost ve výši 500 Kč, bankovní účet, ze kterého by mohl čerpat finanční prostředky, nemá k dispozici, nemá ani jiné finanční prostředky, možnost legálního pracovního výdělků či jiného legálního obstarání peněz je nulová, stěžovatel se nemůže spolehnout ani na finanční pomoc od kamarádů nebo krajanů žijících v České republice, nebylo ani zjištěno, že by byl stěžovatel příjemcem sociálních dávek v domovské zemi, a absence platného dokladu totožnosti zamezuje také zaslání peněz od nejbližší rodiny ze zahraničí prostřednictvím mezinárodního peněžního převodu (např. skrze Western Union). Dále žalovaná zjistila, že ačkoliv je z informačního systému patrné, že stěžovatel není v České republice nikde hlášen k pobytu, a nesplnil tak povinnost oznámit do 3 dnů od vstupu na území České republiky místo pobytu, stěžovatel pobývá v ubytovacím zařízení na adrese Hradecká 400, Opatovice nad Labem; jeho pobyt zde přitom hradí zaměstnavatel. Lze tedy podle žalované důvodně předpokládat, že ztrátou, resp. ukončením zaměstnání, zaměstnavatel přestane stěžovateli toto ubytování hradit. Jelikož stěžovatel nemá ani si nemůže legálně opatřit dostatek finančních prostředků k dalšímu pobytu a obstarání si ubytování v České republice do doby, než bude vše připraveno k realizaci správního vyhoštění, nemůže proto ani složit finanční záruku ve výši předpokládaných nákladů spojených s realizací předání. V České republice přitom

nežije žádný jeho příbuzný ani známý, který by jej mohl ubytovat či by za něj mohl složit dostatečnou finanční záruku.

[23] Z napadeného rozhodnutí se dále podává, že žalovaná má za to, že pokud si stěžovatel dokázal za účelem svého ekonomického prospěchu a skrytí své skutečné identity obstarat bez jakýchkoliv vnitřních zábran padělaný doklad totožnosti a následně se nezdráhal se tímto padělaným dokladem totožnosti prokazovat zaměstnavateli či policejním orgánům, a to i přes to, že věděl, že až do ledna 2019 není oprávněn vstoupit na území České republiky, neskýtá stěžovatel záruku toho, že by si v případě nezajištění opět neopatrnil za účelem dosažení svého cíle další padělaný doklad totožnosti. Stěžovatel svým předchozím (správní vyhoštění mu bylo uloženo již v roce 2016) i současným chováním (nerespektoval předchozí rozhodnutí o správním vyhoštění a na padělaný doklad na území České republiky opět přicestoval a začal zde pracovat) výrazně oslabil svou důvěryhodnost, neboť dal jasně najevo, jak se staví k plnění zákonných povinností. Žalovaná je tudíž toho názoru, že účel správního vyhoštění by byl zmařen, pokud by byl využit jiný mírnější institut, než právě správní zajištění.

[24] Žalovaná se v napadeném rozhodnutí zabývala i zdravotním stavem stěžovatele a jeho vazbami k České republice. Vyslovila, že stěžovatel je dospělý samostatný zdravý muž v produktivním věku, který se setrvale s ničím neléčí. V České republice nemá od roku 1997 vytvořeno žádné bytové, rodinné ani sociální zázemí. Nemá zde žádné příbuzné či jiné blízké osoby s povoleným pobytem a kromě pracovních příležitostí zde nemá vytvořeny ani žádné jiné významné a rozhodující kulturní či sociální vazby, které by potenciálně mohly být překážkou jeho umístění v zařízení pro zajištění cizinců a následné realizaci správního vyhoštění do země původu. Sám stěžovatel nadto uvedl, že pobyt v České republice vnímá jako prospěšný pouze z pohledu možnosti práce a ekonomického zabezpečení. Žalovaná rovněž nezjistila žádné jiné překážky, které by z objektivních důvodů bránily či jakkoliv znemožňovaly zajištění stěžovatele a jeho vyhoštění do země původu.

[25] S ohledem na výše uvedené neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou stěžovatelovu námitku, podle níž žalovaná možnost užití zvláštních opatření za účelem vycestování paušálně či automaticky odmítla pouze s ohledem na to, že si stěžovatel opatřil padělaný rumunský pas a prokázal se jím hlídce Policie České republiky při pobytové kontrole. Žalovaná předtím, než rozhodla o zajištění stěžovatele, zevrubně posuzovala, zda by nepostačovalo uložení mírnějších opatření ve formě zvláštních opatření za účelem vycestování a neopomněla přitom zvážit individuální okolnosti stěžovatelova případu; ohledně zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123 odst. 1 písm. a) a c) zákona o pobytu cizinců tak sice učinila implicitně, ale s odkazem na konkrétní skutkové okolnosti. S ohledem na osobní a majetkové poměry stěžovatele tedy žalovaná dospěla k závěru, že jejich uložení by nepostačovalo. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud, stejně jako krajský soud, plně ztotožňuje.

[26] Z napadeného rozhodnutí lze dovodit, že žalovaná vyloučila možnost použití zvláštního opatření ve formě pobytové kontroly v místě bydliště ve smyslu § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jelikož stěžovatel neměl nikde na území České republiky nahlášen pobyt a žalovaná teprve dokazováním ve správním řízení zjistila, že stěžovatel

pokračování

pobývá v ubytovacím zařízení na náklady svého zaměstnavatele (bylo proto možné rozumně předpokládat, že úhrada za ubytování je spjata s výkonem práce stěžovatele pro zaměstnavatele, a bude tudíž ukončena poté, co přestane stěžovatel práci pro zaměstnavatele vykonávat), přičemž sám stěžovatel neměl ani si nemohl legálně opatřit dostatek finančních prostředků k dalšímu pobytu a obstarání si ubytování v České republice do doby realizace správního vyhoštění. Z napadeného rozhodnutí je také zřejmé, že nebylo možné vůči stěžovateli uplatnit ani zvláštní opatření ve formě finanční záruky podle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 123c téhož zákona, s ohledem na skutečnost, že žalovaná zjistila, že stěžovatel nedisponuje žádnými finančními prostředky ani neexistuje žádná legální cesta, jak by si je mohl obstarat. Z napadeného rozhodnutí rovněž vyplývá, že ani pro uplatnění zvláštního opatření spočívajícího v povinnosti hlásit se na policii v době policií stanovené ve smyslu § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců neshledala žalovaná ve stěžovatelově případě podmínky, přičemž vycházela zejména z opakovaného vědomého nerespektování právního řádu České republiky a tudíž nedostatečné důvěryhodnosti stěžovatele.

[27] S ohledem na uvedené skutečnosti lze dovodit, že zajištění stěžovatele bylo přiměřené zjištěným okolnostem a nelze je považovat za pouhý automatismus ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2017, č. j. 1 Azs 130/2017 - 17. Napadené rozhodnutí neodporuje ani smyslu a cíli návratové směrnice, popřípadě závěrům vyplývajícím z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51, a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 - 57, resp. usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 2. 2016, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38, jak namítal stěžovatel. Naopak má kasační soud za to, že požadavkům vytčeným rozšířeným senátem ve zmiňovaném usnesení napadené rozhodnutí dostalo.

[28] Namítal-li stěžovatel v kasační stížnosti také to, že žalovaná k němu ohledně padělaného cestovního pasu přistupovala jako k recidivistovi, ačkoliv on spoléhal na to, že si opatřil občanství Evropské unie, čímž si chtěl vyřešit svůj dřívější pobytový problém, a nerespektování platných právních norem bylo z jeho strany pouze nedbalostního charakteru, zdůrazňuje Nejvyšší správní soud, že si měl být stěžovatel i jako právní laik vědom toho, že legální cestu, jak získat rumunské občanství, nepředstavuje koupě cestovního pasu na ulici (viz str. 5-6 protokolu o výslechu účastníka správního řízení ze dne 19. 4. 2018), tím spíše, že o svůj ukrajinský cestovní pas a veškerá předchozí víza stěžovatel žádal u oficiálních autorit daných států.

[29] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani kasační námitku, v níž stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že stěžovatel byl k zajištění odsouzen fakticky již pro svoji nemajetnost. Takový závěr totiž není v napadeném rozsudku obsažen a nelze jej z něj ani nikterak dovodit.

[30] Kasační soud tedy uzavírá, že žalovaná nepochybila, rozhodla-li podle § 124 odst. 1 písm. b) a e) zákona o pobytu cizinců o zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění; krajský soud se proto správně se závěry žalované ztotožnil.

VII.

[31] Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[32] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[33] Stěžovateli byl již v řízení před krajským soudem ustanoven advokát, který jej ve smyslu § 35 odst. 9 s. ř. s. zastupuje i v řízení o kasační stížnosti; odměnu za zastupování a jeho hotové výdaje hradí stát. Nejvyšší správní soud tedy přiznal ustanovenému zástupci stěžovatele odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů v celkové výši 3.400 Kč. Tato částka sestává z odměny za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání kasační stížnosti, resp. jejího doplnění ve výši 3.100 Kč, podle § 7 bodu 5, ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a z částky 300 Kč představující náhradu hotových výdajů s tímto úkonem související (§ 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu). Zástupci stěžovatele bude vyplacena uvedená částka z účtu Nejvyššího správního soudu v přiměřené lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu